

[Melchior]

et sådant forslag, og så ville vi også gerne se praksis ændret. Vi tror, det er totalt urealistisk at drage den konsekvens af dansk våbeneksport, selve dens mulige størrelse taget i betragtning.

Jeg kan ikke rette nogen tak til ret mange for varm tilslutning. Det skal jeg gøre til fremskridtspartiet, og netop på baggrund af det forslag, fremskridtspartiet tidligere har fremsat her i salen, og som flere ordførere har nævnt, var det vel også forventeligt, at det kunne ske, men det ændrer ikke, at vi selvfølgelig er tilfredse med og glade for, at det kunne ske.

Også de konservative erklærede sig enige i substansen, som fru Annelise Gotfredsen udtrykte det, og disse to partier vil formodentlig kunne hjælpe os under udvalgsarbejdet med at få klargjort visse ting.

Hermed skal jeg til slut vende mig til ministerens indlæg, idet jeg skal forudskikke – ikke fordi jeg tror, ministeren har brug for det, hun ved besked, men for at andre, der måtte være i tvivl, ikke skal kunne fremture i denne tvivl – at dette forslags baggrund ikke er manglende tillid til den nuværende justitsministers eller den nuværende regerings administration af loven, det er helt klart.

Ministeren talte om, at man skal kunne afslå, og man kan jo afslå ifølge stk. 3 i vort forslag. Men ministeren påpegede det uheldige i, at en positivliste absolut skal korrigeres en gang om året. Deri vil jeg erklære mig enig med ministeren, og uden at have haft gruppemøde om det tror jeg godt, jeg kan give tilsagn om, at vi meget gerne vil stryge det, der ligger i den sidste sætning i 1. afsnit af bemærkningerne til stk. 3, idet der kun er behov for en ændring, når ministeren eller regeringen finder det nødvendigt i henhold til vort andet afsnit i bemærkningerne til stk. 3. Det er måske en lidt ny og blufærdig facon, at man er bange for at give andre lande karakter, men det vil vi da påskønne fra CDs side, og hvis det i øvrigt kunne sætte sig spor også i vor udenrigspolitiske praksis på andre områder, at vi så tit som muligt undlader denne karaktergivning, vil jeg sige, at der er kommet noget glædeligt ud af denne debat.

Imidlertid vil vi under udvalgsarbejdet søge at indkalde de berørte branchers dokumenterede syn på deres vilkår, fordi vi har den opfattelse, at det erhvervmæssigt for dansk våbenindustri og -eksport vil være af

betydning, at praksis er lovfæstet, således at der vil kunne blive sat mere ind på at investere på disse områder.

Jeg har været bortejst i nogle uger og har kun set meget sparsomme referater af den debat, der har været i Nordisk Råd i forgangne uge vedrørende udviklingen på våbenområdet. Jeg ved godt, at nu giver jeg bolden op til hr. Wilhjelm og andre, der vil gå herop og sige: dér har vi ham, og dér har vi dem, de vil gerne have Danmark til at deltage i våbenkapløbet og producere så mange døbringende våben som muligt. Jeg lover på forhånd ikke at svare på påstande om, at det skal være vor intention. Men jeg nævner debatten i Nordisk Råd efter de sparsomme referater, jeg har fået af den pr. telex, fordi der dér var nogle meget realistiske betragtninger over den udvikling, der sker også på dette område, og den sammenhæng, som denne udvikling har dels med den elektroniske virksomhed og andre tekniske videnskaber i almindelighed, dels med dansk sikkerhedspolitik i særdeleshed. Det kan ikke nytte noget, at Danmark eller Norden eller NATO eller Europa gør sig svagt, og at vi af pænhed og fornemhed og misforstået humanisme undlader at se denne verdens realiteter i øjnene.

Jeg hørte engang professor Niels Bohr sige: hvis jeg møder en revolvermand på en øde vej eller i en skov eller et sted, hvor der ikke er hjælp at hente, er det ganske sikkert, at revolvermanden får det, som han vil have det, hvorimod jeg vil være chanceløs. Det er den form for realisme, som dette muligvis ikke helt ordrette citat er udtryk for, som ligger bag det syn, vi har på forsvar og på sikkerhedspolitik, og som altså har sammenhæng med det her foreliggende lovforslag.

Jeg erkender helt klart, at vi ikke har store udsigter til at få forslaget gennemført, men ikke desto mindre vil vi, så godt vi formår, stille relevante spørgsmål under udvalgsarbejdet, og med den åbenhed, der plejer at præge justitsministeren, er vi også overbevist om, at de oplysninger, som hun dér vil være med til både at skaffe og måske få del i, også vil indgå i hendes kommende overvejelser.

Wilhjelm (VS):

Jeg kan ikke tjene hr. Melchior i at starte den diskussion, han forventede, for det hav-